

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1) Zarzut pierwszy dotyczący braku kompetencji Komisji Europejskiej do oddelegowania na ECHA nakładania należności administracyjnych i braku kompetencji ECHA do wydania decyzji MB/29/2010 jej zarządu Agencji z dnia 12 listopada 2010 r. („on the classification of charges for which services are levied”).

— Strona skarżąca podnosi w tej kwestii, że ustanawiając w art. 13 ust. 4 rozporządzenia w sprawie opłat i należności, iż ECHA pobiera opłatę administracyjną odmienną od opłaty za rejestrację, która jest jedyną dozwoloną przez przepisy o utworzeniu ECHA, Komisja wykracza poza to, na co zezwalają te przepisy i że w tym zakresie art. 114 TFUE nie jest wystarczający, aby uzasadnić kompetencję Komisji lub ECHA.

2) Zarzut drugi dotyczący niezgodnej z prawem delegacji uprawnień określonej w art. 13 ust. 4 rozporządzenia w sprawie opłat i należności.

— Strona skarżąca podnosi w tym zakresie, że ponieważ ww. przepis pozostawia uznaniu ECHA ustalenie należności administracyjnej bez określenia jej celów, treści, zakresu i czasu trwania, art. 2 decyzji MB/29/2010 a w szczególności wykaz 1 do jej załącznika są niezgodne z prawem.

3) Zarzut trzeci dotyczący represyjnego charakteru decyzji MB/29/2010.

— Strona skarżąca podnosi w tej kwestii, że, mimo, iż zgodnie z art. 74 ust. 1 rozporządzenia podstawowego ECHA, Agencja jest uprawniona do pobierania opłat za świadczone usługi zgodnie z art. 74 ust. 3 tego samego aktu, to opłaty i należności w połączeniu z innymi źródłami przychodów Agencji ustalane są w sposób pozwalający zapewnić, że są wystarczające do pokrycia kosztów świadczonych usług. Niemniej ryczałtowej opłaty administracyjnej w wysokości 14 500 EUR nie można uzasadnić przeprowadzeniem weryfikacji ECHA, gdyż ta kwota jest niewspółmiernie wysoka w porównaniu do świadczonych usług. Z drugiej strony te opłaty administracyjne mają w rzeczywistości charakter sankcji.

4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady pewności prawa.

— Skarżąca twierdzi w tym względzie, że system REACH-IT nie dostarczał przedsiębiorstwom wystarczających informacji, aby mogły poznać sankcje grożące im w związku z ciężącym na nich obowiązkiem sprawdzenia ich wielkości. Z drugiej strony Agencja nie uwzględniła braku umyślności skarżącej oraz dobrowolnego sprostowania popełnionego błędu.

5) Zarzut piąty dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności przy ustalaniu danych opłat administracyjnych.

Skarga wniesiona w dniu 10 października 2011 r. — Belgia przeciwko Komisji

(Sprawa T-538/11)

(2011/C 347/75)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Belgii (przedstawiciele: C. Pochet i J. Halleux, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata L. Van den Hendego)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 27 lipca 2011 r. w sprawie pomocy państwa na finansowanie badań przesiewowych dotyczących pasażerskich encefalopatii gąbczastych (TSE) u bydła wdrożonej przez Belgię (pomoc państwa C 44/08 (ex NN 45/04));

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut.

1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE.

— Środki wdrożone przez Belgię nie przynoszą selektywnej korzyści rolnikom, rzeźnikom i innym podmiotom zajmującym się przetwarzaniem, transportem, sprzedażą lub wprowadzaniem do obrotu produktów pochodzących od bydła i podlegających obowiązkowym badaniom na obecność BSE zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami.

Skarga wniesiona w dniu 4 października 2011 r. — Melkveebedrijf Overenk i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-540/11)

(2011/C 347/76)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Melkveebedrijf Overenk B.V. (Sint Anthonis, Niderlandy), Maatschap Veehouderij Kwakernaak (Oosterwolde, Niderlandy), Mulders Agro VOF (Heerle, Niderlandy), Melkbedrijf Engelen V.O.F. (Grashoek, Niderlandy), Melkveebedrijf de Peel B.V. (Asten, Niderlandy) und M. Moonen (Nederweert, Niderlandy) (przedstawiciele: adwokaci P. Mazel i A. van Beelen)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżący wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności skargi;
- uwzględnienie skargi odszkodowawczej na podstawie art. 340 TFUE i stwierdzenie, że przysługuje im roszczenie o finansowe wynagrodzenie w wysokościach podanych w załącznikach 13–18, do których zapłaty zobowiązana jest Komisja, za szkodę, którą ponieśli w wyniku niezgodnego z prawem przyjęcia i bezprawnego stosowania rozporządzenia Komisji (WE) nr 1468/2006 z dnia 4 października 2006 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 595/2004 ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1788/2003 ustanawiającego opłatę wyrównawczą w sektorze mleka i przetworów mlecznych;
- posiłkowo, uwzględnienie skargi odszkodowawczej na podstawie art. 340 TFUE i stwierdzenie, że przysługuje im roszczenie o finansowe wynagrodzenie w kwotach podanych w załącznikach 13–18, do których zapłaty zobowiązana jest Komisja, za szkodę, którą ponieśli w wyniku zgodnego z prawem przyjęcia i zgodnego z prawem stosowania wspomnianego rozporządzenia nr 1468/2006.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnoszą cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący pozaumownej odpowiedzialności Komisji w wyniku czynu niedozwolonego z powodu naruszenia podstawowych zasad prawa wspólnotowego, polegającego na naruszeniu zasady proporcjonalności. Zmiana negatywnego systemu korekt zawartości tłuszczu w przepisach wykonawczych do rozporządzenia nr 1788/2003 przez rozporządzenie nr 1468/2006⁽¹⁾ od początku nie była właściwa do przyczynienia się do realizacji celów tych rozporządzeń, mianowicie zmniejszenia nierównowagi podaży i popytu na rynku mleka i przetworów mlecznych i wynikających z tego nadwyżek strukturalnych, a ponadto nakłada na skarżących duży i nieproporcjonalny ciężar, co zagraża prowadzeniu ich gospodarstw. Z tego powodu podnoszony jest zarzut naruszenia zasady proporcjonalności.

- 2) Zarzut drugi dotyczący pozaumownej odpowiedzialności Komisji w wyniku czynu niedozwolonego z powodu naru-

szczenia podstawowych zasad prawa wspólnotowego, polegającego na naruszeniu prawa własności i prawa do swobodnego wykonywania zawodu w rozumieniu art. 1 pierwszego protokołu dodatkowego do europejskiej konwencji prawa człowieka. Przyjmując rozporządzenie (WE) nr 1468/2006, Komisja niesłusznie założyła, że u podstaw tej regulacji leżał uzasadniony cel interesu ogólnego, a do tego dokonała niepełnego rozważenia występujących tu interesów, co należy zakwalifikować jako jej bezprawne działanie. Powstała i nadal powstająca w ten sposób szkoda należy zatem wynagrodzić skarżącym.

- 3) Zarzut trzeci dotyczący pozaumownej odpowiedzialności Komisji w wyniku czynu niedozwolonego z powodu naruszenia zasady „równego traktowania w zakresie danin publicznych” (*égalité devant les charges publiques*). Szkoda, którą skarżący ponieśli i nadal ponoszą w wyniku dostosowanej przez rozporządzenie (WE) nr 1468/2006 negatywnej korekty zawartości tłuszczu, jest rzeczywista i aktualna i dotyczy skarżących jako szczególną kategorię przedsiębiorców w sposób nieproporcjonalny w porównaniu z innymi przedsiębiorcami tego samego sektora. Poza tym szkoda ta przekracza granice ryzyka gospodarczego, które jest związane z działalnością w rozpatrywanym sektorze, przy czym leżące u podstaw tej szkody rozporządzenie zmieniające nie jest uzasadnione ogólnym interesem gospodarczym. Z tego powodu Unia Europejska, a w każdym razie Komisja, musi naprawić tę szkodę lub przynajmniej odpowiednio za nią wynagrodzić.

- 4) Zarzut czwarty dotyczący pozaumownej odpowiedzialności Komisji w wyniku czynu niedozwolonego z powodu naruszenia prawa własności i prawa do swobodnego wykonywania zawodu w rozumieniu art. 1 pierwszego protokołu dodatkowego do europejskiej konwencji prawa człowieka. Ze względu na brak uzasadnionego, leżącego w ogólnym interesie celu zmiany korekty zawartości tłuszczu, naruszenia „słusznej równowagi” (*fair balance*) przy przyjęciu rozporządzenia (WE) nr 1468/2006 i zaniechania zapewnienia przez Komisję w tym kontekście odpowiedniego odszkodowania w celu zapobieżenia lub przywrócenia praw własności danych producentów, które zostały naruszone przez to rozporządzenie, i naprawienia powstałej przez to szkody, Komisja odpowiada na podstawie art. 340 TFUE za tę szkodę, którą ponieśli i nadal ponoszą skarżący i która kwalifikuje się do naprawienia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 274, s. 6.